

Izhaja:

10. in 25. vsakega mesca.

MIR.

Velja:

za celo leto 1 gold.
za pol leta 50 kr.

Dopisi naj se frankujejo.
Rokopisi se ne vračajo.

Denar naj se pošilja pod
napisom: Izdajatelju
„Mira“.

Vsakemu svoje!

Leto IV.

V Celovei 25. decembra 1885.

Št. 24.

Vabilo k naročbi.

Leto se je nagnilo h koncu. Zatorej vabimo vse dosedajne naročnike „Mirove“, naj nam ostanejo zvesti še zanaprej. En goldinarček to je malo denarja, komaj za eno večerjo; mi pa pošiljamo za ta denar celo leto naš list. Vse kaže na to, da se bojo prihodnje leto godile imenitne reči. Že se je začela na Balkanu vojska med Srbi in Bolgari; Turki in Grki in še druge oblasti stojijo že pripravljene, da bi posegle vmes. Tudi na Španskem se je bati vojske ali punta, ker je kralj umrl in ni zapustil nobenega sina; princezinji Mercedi bojo morda odrekli pravico do krone. Vojska je res le žalostna reč; pa vendar človeka zvedeti mika, ktera oblast zmaguje in ktera omaguje.

Najboljši kup boste te novice zvedeli iz „Mira“. Pa ne samo za kratek čas, ampak še veliko bolj zavolj poduka je bil ustanovljen naš list. „Mir“ vas podučuje, kako imate braniti sveto vero in slovensko domovino, kako se imate obnašati pri volitvah, kaj ste dolžni Bogu, in kaj cesarju, in kako vam je skrbeti za časni blagor in srečo. Veliko menj bi bilo pohujšanja med svetom, ko bi ljudje po gostilnicah prebirali „Mir“ in se pogovarjali, kaj bi bilo potrebno za domačo občino in faro, za deželo in za celo cesarstvo, kako pomagati preobloženim kmetom itd. Zato pa prosimo vse rodoljube slovenske, naj nam pridobijo še več novih naročnikov, ali pa naj nam tudi še za letos, kakor v preteklih letih, pošljejo nekoliko podpore, da bomo zamogli nekterim koroškim Slovencem list pošiljati zastonj. Letos smo dajali veliko listov zastonj. Da ni bilo brez sadu, pokazale so zadnje volitve; Slovenci so se začeli zavedati in zbudjati po celi deželi. Tudi smo iz „Mirovega“ zaklada na svetlo dali knjižico „Zlati ključ“ in „die Kärntner Slovenen“ in še le nedavno smo pustili natisniti prošnje na državni zbor za katoliške in slovenske šole. Iz tega vsak lahko razvidi, da storimo, kar moremo, in da nam ne gre za dobiček.

Da pa veselo in srečno pričeto delo ne zastane, potrebujemo še dalje pomoči. Tudi prosimo vsakega, kdor le premore, naj naročnini dodá še 24 kr. za poštno stroške; teh krajcarjev nobeden ne občuti, nam pa bi zalegli 600 gld. poštnih stroškov. Res je, da se ravno zdaj nabirajo darovi tudi za druge koristne in hvale vredne naprave; pa koroškim Slovencem je „Mir“ potreben, kakor ribi voda: on orje ledino, ki bo sčasoma celi domovini rodila obilno sadu. Zato kličemo vsem blagim rodoljubom:

Ne pozabite na nas!

Vredništvo in opravišтво „Mira“.

Koroški Slovenci v letu 1885.

„Hitro mine čas“, pravi narodna pesem; v kratkem bo minulo tudi Metodovo leto 1885. Tako so nekteri to leto krstili zavoljo velike slavnosti na Velehradu v Moravski deželi. Tam se je obhajal spomin velikega apostelna Slovanov, sv. Metoda. Na tisuče in tisuče ljudi je prihajalo na grob sv. Metoda, da so njega in njegovega brata sv. Cirila častili in prosili pomoči v dušnih in telesnih potrebah. Gotovo molitve toliko tisuč vernih Slovanov niso bile zastonj. Gotovo prosita ta sveta brata neprenehoma Boga Vsemogočnega, naj se usmili slovanskega rodu, naj ga združi v enej, svetej, katoliškej cerkvi, in naj mu dá dočakati boljših dni.

Prvi sad te priprošnje se je pokazal ravno med nami Slovenci, ki smo iz vseh Slovanov katoliški cerkvi najbolj zvesto udani. Naredila se je v Ljubljani šolska družba sv. Cirila in Metoda.

Vidi se, da počiva Božji blagoslov nad to družbo, kajti vsi veselí pristopajo Slovenci pod njeno bandero, povsodi se delajo podružnice. Dozdaj so se ustanovile že v Ljubljani, v Trstu, v Gorici, v Celovcu, v Celji, v Mariboru, v Ptujih, v Železnikih, v Kranji, v Novem mestu, v Metliki, v Turjaku, v Črnomlju, na Bledu, v Sevnici, v Šoštanjih, v Gradcu itd. Kakor sta namreč sveta brata Ciril in Metod Slovane pridobila za sveto vero s tem, da sta jih podučevala v domačej, slovanskej besedi, — tako so tudi v naših dneh vsi

dobri in pošteni Slovenci teh misli, da se morajo slovenski otroci v šolah podučevati v slovenski besedi, kajti le slovensko besedo zastopijo popolnoma in le slovenska beseda jim sega v dušo, da jim požlahtni srce in zbistri um in pamet. Zato bo pa šolska družba sv. Cirila in Metoda delala na to, da se po vseh slovenskih krajih napravijo slovenske šole. Nemščine pa tudi ne bomo čisto zavrgli, ampak v višem razredu naučili se bojo otroci tudi nemščine toliko, kar je potrebno za vsakdajno življenje. Naša šolska družba sv. Cirila in Metoda bo delovala v krščanskem duhu, in tudi ne bo lovila nemških otrok za slovenske šole, kakor nemški šulferajn lovi slovenske otroke za nemške šole; mi branimo le, kar je našega, sicer pa pustimo vsakemu svoje. Zato pa kličemo Slovincem: le pridno pristopajte k šolski družbi sv. Cirila in Metoda!

Upanje imamo, da se bojo šole s časoma vendar tako uravnale, kakor mi želimo. To leto je namreč odstopil naučni minister baron Konrad, hud nasprotnik slovenskih šol in zvest prijatelj nemških liberalcev. Njegovo mesto pa je zasedel dr. Gauč. Novi minister je sicer Nemeč po rodu, pa hvalijo ga, da je pravičen mož. Ako je pa res pravičen, potem ne bo preziral naših prošenj, ki jih Koroški Slovenci ravno zdaj podpisujemo za katoliške, slovenske in šestletne šole!

Mi Koroški Slovenci tega leta nismo prespali, ampak možko smo se potegovali za naše pravice pri letošnjih volitvah za državni zbor. V okraji Celovec - Velikovec smo v prvič premagali naše nasprotnike; v Belaškem okraji pa so nam zmenjali le štirje volilci. Povedali smo že v zadnjem listu, kako se zmirom bolj krči in zmenjšuje število nemškutarjev in liberalcev, in kako zavedni Slovenci na Koroškem zmirom bolj korajžno stopajo na noge.

To se je pokazalo tudi pri letošnjih občinskih volitvah. V mnogih slovenskih občinah so vrgli dosedanje nemškoliberalne odbore in izvolili katoliško-slovenske svetovalce; tako Podljubelom, v Šmihelu, v Libučah, v Libeličah; v drugih krajih pa so nasprotniki zmagali le z veliko težavo in s tem, da so v volilnem boju bolj izurjeni, naši ljudje pa se še le vadijo in učijo.

Zato pa, rodoljubi, nikar ne obupajmo! Žgubljen je le tisti, kdor obupa sam nad seboj. Koroški Slovenci pa nismo še zgubljeni, dober tli v naših prsih še iskra ljubezni za vse, kar je blago in lepo, za vse, kar je pošteno pred Bogom in pred ljudmi.

S to tolažbo vam kličemo vsem:

Srečno novo leto!

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. (Zastran prošenj za katoliško-slovenske šole) opominjamo vse čast. rodoljube, naj stvari ne zavlečejo predolgo. Po novem letu se snide državni zbor, in takrat bi dobro bilo, da imamo prošnje že vse skupaj. Kaj lepo bi bilo, ko bi prošnje podpisale vse slovenske färe. Brž ko bodo podpisane, naj se blagovoljno pošljejo g. prof. Einšpielerju v Celovec; on bo vse skupaj izročil pravim rokam.

Iz Celovca. (Vojska proti žganju.) Gosp. deželni predsednik je že dvakrat sklical več veljavnih gospodov, da so se posvetovali, kako bi se vojskovali proti žganju. Za zdaj se je sklenilo, naj deželni zbor naredi postavo, po kateri bo dobila dežela pravico, davek nakladati na žganje. Ob enem bo delala deželna vlada na to, da se zmanjša število žganjarij. Nove pravice za žganjetoče se ne bojo več dajale; in če se iz sedanjih žganjarij, ktera pregreši, vzela se jej bo pravica. Deželni zbor je že sklenil postavo, in če jo svitli cesar potrdijo, potem bo smela dežela nakladati nekaj davka na žganje. Govori se, da bojo naložili samo 3 gld. na hektoliter, tedaj 3 kr. na liter. To se pri ceni ne bo dosti poznalo; prilivali bojo toliko več vode, da poravnajo te 3 kr. in ljudje bojo žganje pili, kakor do zdaj. Deželna matica bo nekoliko na boljšem, ker se izpije na leto 46.000 hektolitrov, tedaj jej bo vrglo 138.000 gld. Tudi občinam svetujejo, naj nakladajo obč. doklade na žganje, namesto na direktne davke.

S tem pač žganja ne bojo pregnali, ako ga podražijo za 3 kr. pri litru. Tudi od tega nič ne pričakujemo, ako zmenjšajo število žganjarij. Bojo pa tiste bolj polne, kar jih bo še ostalo! Edina pomoč bi bila, ko bi se ljudje navadili bolj krščanskega in zmernega življenja, ko bi težko zaslužene krajcarje na stran devali in jih prihranili za stare dni, kakor je bila včasih navada. Saj za to imamo poštno hranilnico! Zdaj mora pa vse sproti pogru, ljudje si nočejo nič več pritrpati; kedar pride pa starost ali bolezen, pa hajdi! od hiše do hiše z beraško palico. Zato pa vse mrgoli beračev in potepuhov, in med njimi jih še polovica ni, da bi mogli reči „nesreča me je pripravila tako daleč“; navadno so s a mi krivi svoje revščine.

Vsem se je čudno zdelo, ko se je poslanec Seebacher, Vetrinjski župan, potegnil za žganje. Rekel je, da je žganje ljudem potrebno in da hlapcem nič ne škoduje. Bolj po pravici bi bil govoril, ko bi bil rekel: „Menj ko ga pijejo, menj jim škoduje.“ Če ga dobijo pa preveč, jim škoduje ravno tako, kakor drugim ljudem. Dokler je mlad, ga že nese še nekaj; počasi mu pa vender spodkoplje zdravje. Gospodarjem, ki nemajo srea za posle, je še prav, da je hlapec zadovoljen, če dobi kak glažek žganja, saj je znano, da tak navadno malo sne, žganje je pa dober kup. Če se pa hlapec žganja tako navadi, da ni več za delo, da začne beračiti ali pa pride v bolnišnico, kdo ga mora rediti, če ne dežela, to je, posestniki v deželi? Za deželnega poslanca, kakor je g. Seebacher, bi se že spodobilo, da bi stvari bolj globoko prevdarjal in premišljeval!

Iz spodnjega Roža. (Volitev) za občino Bistrica v Rožnej dolini se mi dozdeva tako imenitna, da moram naznaniti „Miru“, kar sem o njej slišal. Volitev je bila živa tako, kakor še nikoli. Fužinski vodja gosp. Tobeitz, trd Nemeč in liberalcec od pete do glave, je napel vse svoje strune, da bi vrgel domačine — Slovence. Pri-poveduje se, da je svojim fužinskim delavcem vsem zapovedal, da noben ne sme doma zaostati ali pa drugače voliti, kakor je on napovedal. Še v volilnej sobi ni mogel mirovati. Tu pa zgrabi nekega posestnika pravična nevolja, da je gospodu začel levite brati in mu prav debele in grenke

metati v medoče. Še od tožbe sem slišal pravi. Pri vsej tej sili pa bi bili Slovenci vendar le zmagali, ko bi ne bili nekteri izostali, nekteri pa pred končano volitvo ne bili domov odšli. Reč zdaj menda tako visi, da še ni prav poznati, katera stranka bo v odboru imela večino. Štiri odbornike ima gosp. Tobeitz gotovo v svojej pesti, to je on sam, njegov uradnik gosp. Kastner, eden njegovih delavcev in nek krčmar. Drugi so pa vsi znani vrli Slovenci in — saj kri ni voda! — ne bojo nekemu tujcu za ljubo, ki je danes tu jutre pa tam, in ki se tako dobro počuti pri slovenskem kruhu, — zoper svoje rojake in slovenske brate: Svoji k svojim! — Velika nadloga so za kmete cigani. Beračijo, pa tudi kradejo, kjer le morejo. Taka tropa ciganov je šla nedavno skozi Bistrico. Pri neki bajti so vkradli petelina, pri drugi pa srajco. Ko jih je neki delavec zavolj tega ozmirjal, vstrelil je eden iz ciganov za njim in ga precej močno ranil. Potem so cigani zbežali. Pa žandarji so jih vjeli in pripeljali v Borovlje.

Iz Kanalske doline. (Še nekaj o kozah.) Cela dolina je v strahu, da nam odpravijo koze, brez katerih nam Kanalčanom skoraj ni živeti. Med našimi strmimi gorami pripomagajo le samo koze, da morejo gospodarji obstati. Zatreti jih tudi grajščina noče, le pašo omejiti hoče, to pa je ravno toliko, kakor koze pregnati. Koze rediti se le zategadelj splača, ker se skorej zimo in leto same preživljajo; na planini pa tudi dolgo in več mleka dajejo, kakor ovce, ktere nam ponujajo. Troparji pa jih morajo več imeti, sicer se jim ne splača, kar morajo plačati za planinsko pašo in pastirje. Pustite nam ubogim Kanalčanom priljubljene in živo potrebne koze, ki nam nadomestujejo krave in preživljajo cele družine!

Izpod Dobrača. (Šolska svečanost na Vratah.) Sosednja vas Vrata je dobila novo šolsko poslopje, 3. novembra se je to poslopje blagoslovljalo ali žegnalo. Vsi naši Koroški časniki so že poročali o tej slovesnosti. Nemško-liberalni časniki so reč sukali tako, da bi človek lahko mislil: Gosp. župnik Vidovic se je prekrstil v pravega nemškoliberalca.

Da se zve prava resnica, hočem povedati, kako se je na Vratah vse to godilo.

Prišlo je nekaj gospodov gospoda župnika prosit in vabit, naj opravlja cerkveno opravilo in potem pride tudi k slavnostnemu obedu. Prvo storiti je obljubil, drugo pa je prijazno odpovedal.

Dne, ki je bil odločen tej svečanosti, pride k župniku v farovž sam okrajni glavar gosp. Praxmarer, ga sam povabi, nagovarja in prosi, naj se vdeleži tudi obeda. Gosp. župnik se izgovarja in razjasnuje, zakaj da tega ne more storiti. Slednjič pa vendar obljubi, da pride k obedu. Mislim, da je pametno ravnal in pravo zadel. Ako bi ne bil šel, mogla bi vlada soditi, da je res nestrpiljiv in da on dela razpor in prepir. Šel je v resnici in sedel k mizi, pri ktereji so sedeli njegovi znani nasprotniki. Pokazal je, da ne nosi nobene jeze v svojem srci, da rad vse pozabi in odpusti in da je po nauku naše svete vere v resnici spravljiv.

Po končanem cerkvenem opravilu je gosp. okrajni glavar v šoli govoril tako zmerno in pravično, da mu mora vsak pritrditi, komur prava vzgoja in prava sreča šolske mladine leži pri srci.

Rekel je namreč: „Ich bin dafür, dass jede Nation in ihrer Muttersprache ausgebildet werde“, po našem: Jes sem za to, da se mora vsak narod omikovati v svojem matrnem jeziku, — povdarjal je tudi gosp. glavar, naj se šolska mladina podučuje in vzgaja v krščanskem duhu. Slišal sem, da so šulferanjska gospoda in njen načelnik gosp. Schnablegger pri tem govoru pobešali svoje glave. Pri obedu je bilo menda vse židane volje in gosp. Vidovic je bil le priča pri napolitnici, ki se je pila na zdravje presvitlega cesarja Franc-Jozefa. Okrajni glavar gosp. Praxmarer je govoril spet izvrstno. Po tej napolitnici se je g. Vidovic podal k biljardu in ni slišal, komu in ktere napolitnice so napivljali, — prej ko ne tudi na zdravje gosp. dr. Weitlofu, nemškemu šulferajnu, in drugim nemškoliberalnim velikašem.

Tako se je obhajala ta slovesnost, in Bog daj, da bi iz šole na Vratah dobivljala sv. katoliška cerkev zveste katoličane, država zveste Avstrijance, slovenski narod vnete domorodce!

Iz Št. Janža v spodnjem Rožu. (Srečna volitev.) Pri občinski volitvi smo Slovenci popolnoma zmagali, čeravno so nasprotniki napeli vse žile. Čudno je res, zakaj da v Svetni vesi trobijo v nemški rog, saj so ravno tako trdi Slovenci, kakor mi v Št. Janžu in Posinčjivesi. Sreča je, da imamo tako brznega, rodoljubnega župana. On nas vodi in nam svetuje v vseh rečeh. Čuditi se je, da ima naša mala občina toliko volilcev; namreč v prvem razredu 17, v drugem 30, v tretjem pa 163.

Iz Medgorij. (Še nekaj o zadnji volitvi.) Pri občinski volitvi smo se borili z liberalci od jutra do temne noči, ter smo jih srečno podjali. To pa Grabštanskim liberalcem ni po volji in uložili so pritožbo. Kar je vsa leta poprej veljalo, da se je namreč volitev naznanila z oklicem pred cerkvijo, to naj bi bilo na enkrat brez veljave! Očita se meni, zakaj nisem dal naznanila na občinsko tablo? Prašam pa: koliko je ljudi v Medgorjah, da bi hodili na tablo gledat ali pa znali brati? Nemško že clo nobeden ne zastopi prav dobro: če bi bil pa zapisal po slovensko, bi bili nemškoliberalni Grabštanjci spet rekli, da nič ne zastopijo in da ne znajo po slovensko brati. Najbolje je tedaj še zmirom, oklicati volitev pred cerkvijo, kar se je res tudi zgodilo. Zakaj tedaj tožijo Grabštanjci? Prašam še stare, sive može v naši občini: Ali se morete spominjati, da bi bile kedaj v naši soseski take razprtije, kakor zdaj? Zmirom smo lepo v miru volili svoje katoliške in slovenske može. Zdaj na enkrat so začeli učiti v Grabštanji liberalno vero in začeli so jo siliti na vse strani in tudi nam Medgorcem. To so ravno tisti, ki hočejo, naj bi mi zavrgli svojo materno, slovensko besedo in čestili samo nemščino. Mi pa rajši ostanemo pri veri in pri jeziku naših očetov. Saj tudi svitli cesar se držijo še stare vere in sam sem jih videl, ko so v Celovcu šli k sveti meši v stolno (škofovo) cerkev. Prosil smo Medgorci za slovenske postave in prosili bomo tudi za slovensko šolo, naj se nemško-liberalci v Grabštanji postavijo na glavo!

Matija Drobivnik, župan.

Iz podjunske doline. (Ali je res prav, da so slovenščino v šoli čisto na stran po-

tis nili?) Imam več sinov; eden je pri vojakih v Celovcu, tretji je pa ravno zdaj dokončal osemletno šolo. Rečem mu nedavno: „Piši no, piši bratu v Celovec, naj nam naznani, kako se mu godi in kdaj kaj pride spet k domu.“ Pripravil se je k pisarji in me prašal, kaj in kako naj piše. Jes mu rečem: to in to zapiši! Poskušal je s svojimi nemškimi črkami zapisovati slovenske besede, pa mu nič ni šlo spod rok. Ko sem bil že hud, začel se je izgovarjati: „Po slovensko pisati se nismo nič učili, samo po nemško.“ V nedeljo mu rečem, naj nam kaj prebere iz molitvenih bukvic, ker zavolj slabega vremena nismo šli k litanijam. Bral je, pa tako, kakor bi težek voz peljal po novo nasuti cesti. Še jes boljše berem, ki nisem hodil nikoli v šolo. Zato pa pravim: take šole, kakor jih imamo zdaj, ne veljajo piškavga oreha! Zmirom nemško in nič ko nemško; ko pa pride otrok iz šole, ne zna ničesar in tudi nemško ne. Ko bi ga osem let po glavi tolkel, bi bilo ravno tako dobro.

Iz Pliberške okolice. (Slovenski župani, ne jemljite si nemških tajnikov!) V našem kraji se nam pri občinskih volitvah še precej dobro obrača. V Libučah smo dobili poštenega slovenskega župana; na Bistrici ga dobimo pa v kratkem. Zdaj pa županom še to svetujem, naj si ne jemljejo takih tajnikov, ki nič slovensko ne znajo in trobijo v nemškoliberalni rog! So take slovenske občine, da tajnik še slovensko govoriti ne zna, toliko menj pa pisati. V mnogih krajih jemljejo učitelje za tajnike. To bi ne bilo nič hudega, ko bi bili naši učitelji taki možje, kakor so kranjski in štajerski. Pa na Koroškem je skoraj vsak učitelj nemškoliberalce, to se pravi, po eni strani mu mrzi do slovenščine, po drugi pa kljubuje duhovščini. Kjer tacega postavijo za tajnika, kljubuje tudi slovenskemu županu in odbornikom, če se ne potegnejo z njim na tisto stran, kamor vleče nemškoliberalni veter. Včasih mečljejo taki tajniki še clo sklepe občinskega odbora pod klop. Odbor obrača, tajnik pa obrne.

Iz Prevaljske okolice. (Novi občinski odbor. — Pokopališče.) Znano vam je že, kako se nam je godilo pri letošnji občinski volitvi. Nemški gospodje so volili, pa mi kmetje nismo nič zvedeli za dan volitve. Česar smo se bali, to se že spolnuje. Dali so domovinsko pravico nekemu Prusu (Prajzu), luterancu. Mislil bi človek, da bo kupil kako posestvo v svoji novi domačiji; pa je le nekaj kupil tam gori pri Celovcu. Zakaj pa potem ne prosi v Celovcu za domovinsko pravico?

Naše pokopališče so morali že spet razširiti. Pa posebno lepo ni, da je ograjeno s plankami, namesto z zidom.

Dva tukajšna gospoda sta prejela „Ehregabe“. Za kaj? Gotovo se prav goriko potegujeta za nas Slovence?

Iz Železne Kaple. (Popravljen cerkev. — Zajci). Naša farna cerkev je bila do zdaj zlo zanemarjena, da je bilo res že grdo za tako veliko faro. Sedajni g. župnik Muden pa se je lotil težavnega dela in ga tudi srečno dognal. Cerkev se je olepšala od znotraj in od zunaj in dobila je novo podstrešje (rušt) in nov krov; ravno tako zvonik. Pokrita je s skalicami (šifrom). Bilo je veliko dela, zato je pa tudi stalo 8000 gld.

Zavoljo prevelike suše smo letos pridelali malo krme; še slame je bilo premalo. Zato nas skrbi, kako bomo čez zimo preživili živino. Posilil me je toraj smeh, ko sem slišal občinskega slugo oklicevati, da moramo mi sadno drevje ovijati s slamo, da ga ne bi glodali in poškodovali zajci. Marsikteremu bi prej slame zmanjkalo, prej da bi ovil vse drevje. In kaj bi pomagalo, ko bi deblo ovil pri tleh: pri nas pade snega po pet do šest čevljev na debelo, potem bo tista slama vsa pod snegom, zajci bodo glodali pa višej, kjer ne bi bilo slame.

Zavolj divjačine je res velik križ. Dela nam škodo, in če se kdo pritoži, dobi le malo ali nič. Kmetje pa se tudi ne tožujejo radi za vsako malenkost in rajši potrpijo. Naj bi smel vsak kmet na svojem posestvu streljati in loviti divjačino. Zajcev ne bo nikoli konec; in če bi jih prav vse pobili, ne bo nobene škode.

Iz Velikovca. (Cerkveno petje.) V naši farni cerkvi imamo še dosti lepo petje. Med najpridnejšimi cerkvenimi pevci je tudi naš mestni učitelj g. Fr. Podobnik. Neka ministerska naredba hvali take učitelje, ki pomagajo pri cerkvenem petji, in pravi, da imajo taki več pravice do boljših učiteljskih služeb. Nedavno pa je bila tukaj razpisana boljša učiteljska služba, in prosil je za njo tudi g. Podobnik. Dobil je pa ni; tedaj se vidi, da se na Koroškem nič ne ozirajo na tisto ministersko naredbo.

Ker sem že pri cerkvenem petji, naj še omenim, kar sem nedavno bral v „Cerkvenem Glasbeniku“. Neki gospod, ki je bil v Gmundenu, pripoveduje, kako lepo je slišati, ako v cerkvi prepeva vse ljudstvo. Pri Slovencih to ni povsod v navadi; pa dobro bi bilo, ko bi se poskusilo s takimi pesmami, ktere vsi znajo. To nek močno pretrese srce, če poje vse ljudstvo kakor z enim glasom.

Iz Velikovške okolice. (Kmet in nemščina.) Nemški liberalci trobijo zmirom staro pesem, da mi kmetje nemamo nobene druge skrbi v glavi, ko to, da bi se otroci po šolah prej ko mogoče naučili nemško. Pri nas je pač nemščine povsodi že preveč. Zavolj tega se nam pa ne godi nič bolje ko prej. Trdo moramo delati, kakor poprej, ko nismo nič nemško znali, premoženja imamo pa še menj, kakor so ga imeli naši očetje. Naj naredijo rajši boljše postave za kmeta, z golo nemščino nam nič ni pomagano. Za lepega vola bom zmirom nekaj dobil, ali znam nemško ali pa ne; če imam pa strgano bajto, slabo živino in polno dolgov, potem mi tudi nemščina ne bo nič pomagala.

Iz Jezerskega. (Dva Jezerska fanta v Borovljah.) Dva tukajšna fanta tožita, kako slabo se jima je godilo v Borovljah. Šla sta tje puške kupovat in sta tudi za 60 gld. nakupila. Tako je prav, da Slovenci kupujejo pri Slovencih. Pa to je čudno, da potem nista mogla dobiti nikjer prenočišča.

Od Vrbskega jezera. (Ali mar slovenščina ni potrebna?) V Celovcu nam zmirom vpijejo na ušesa, kako potrebna nam je nemščina in da moramo zavolj tega imeti nemške šole. Meni se pa zdi, da bi bila tudi Celovčanom slovenščina potrebna. Od koga pa Celovčani

največ skupijo, če ne od slovenskega kmeta? Saj Celovski trgovci ne vzamejo učenca, če ne zna slovensko. Toraj je vender tudi slovenščina potrebna! Če je Nemci nočejo, pa mi ložej pridemo h kruhu.

Od Št. Danijela pri Prevaljah. (Nekršćansko življenje.) Nič prida se ne godi, odkar so se po naši deželi raztrosili liberalni nauki. Tako se je v našem kraju zgodilo, da je zakonski mož zapustil svojo ženo. Ljudje nočejo nič več potrpeti; koj dobro in veselo bi radi živeli, naj bo že prav ali pa ne. Če hočemo Slovenci, da bi se nam kaj boljše godilo, kakor do zdaj, in da bi Bog blagoslovil naš trud in naše trpljenje, moramo živeti po zapovedih Božjih.

Iz Strojne. (Razvada. — Slovenske prošnje.) Resnico je pisal vaš dopisnik iz Št. Ilja, da je to grda razvada, da so gostilnice odprte še med Božjo službo. Taka je tudi v Prevaljah in drugodi. Namesto v cerkev, grejo ljudje v gostilnico na kisko juho ali pa na žganje. Ali oštirji ne vejo, da je to prepovedano?

Veseli me pa, kar sem slišal, da kmetje prav z veseljem podpisujejo prošnje za katoliško, slovensko in štetletno šolo. Da bi le kaj izdalo!

Iz Litije, (Vesela novica.) Resnično je, kar je pisal „Mir“, da se bojo pri železniških postajah naredili tudi slovenski napis. Pri nas so ga že napravili. Nemškutarji se strašno jezijo čez to; pa jaz jim svetujem, naj se vsedejo na mrzel kamen, da se jim jeza ohladi. — Opomba vredništva. Veseli nas, da se južna železnica ozira na Kranjske Slovence. Pa pri nas na Koroškem še nič ni slišati o slovenskih napisih. Bojijo se menda, da bi kak nemškutar ne znorel od jeze, ko bi videl slovensk napis.

Iz Iga pri Ljubljani. (Priljubljen dušni pastir.) Naša fara je zelo obširna. Razteza se čez sedem občin in ima 16 podružnic. Sedajni župnik č. g. Jakob Dolenc pa to obširno faro tako lepo vodi, da jih vse hvali. Veliko so že nakupili, popravili in prizidali pri cerkvi, pa nam niso naložili zato nobenega bremena. Priskrbeli so nam tudi Ceciljanskega organista. Beseda Božja se nam oznanuje tako lepo in goreče, da je vsa fara kakor prerojena, in vsaki dan pristopi nekaj faranov k mizi Gospodovi; ob nedeljah in praznikih pa je cerkev natlačeno polna. Zato so pa občine Studenec (Ig), Ižka vas in Loka imenovale g. župnika za svojega častnega občana. To čast so res zaslužili!

Iz Št. Petra na Notranjskem. (Šola. Volkovi.) Do zdaj smo imeli le enorazredno šolo. Otrók je pa zmirom več; zato smo sklenili, šolo razširiti na več razredov in šolsko poslopje povečati. Komaj je „šulferajn“ to zvedel, že je uteknil svoj nos v to reč in si mislil, da nam bo usilil nemški poduk, ako nam vrže nekaj grošev za zidanje. Naši šolski svetovalci pa niso kake nemškutarke muhe, oni so ponudbo na kratko odbili. Čast in hvala jim za to! To so namreč časti vredni možje: g. upokojeni duhovnik V. Šarabon, g. župan Špilar, g. Korošec in dr. Zdaj zidamo za svoj denar; pa žalostno je, da gre zidarija tako počasi naprej.

V našem kraju je letos veliko volkov. Nič ne vemo, od kod so se priklatili, nemara iz Bosne.

Davijo ovce po hlevih, pa tudi pse, da je strah in groza. Skoraj vsaki dan se sliši o taki nesreči. Gosp. okrajni glavar je dovolil, da sme vsak nad volkove, če tudi nema lovske pravice. Za vsako ubito volčjo zverino se dobi premija ali darilo. Res se ne manjka pogumnih lovcev, pa posebno izurjeni in spretni menda niso za to reč, saj do zdaj niso ubili še nobenega. V kratkem se bo napravil velik lov na volkove.

Deželni zbor Koroški.

V 8. seji je poslanec Ghon predlagal, naj se vlada naprosi, da bo postavno omejila krošnjarstvo, da ne bi ponujali blaga po hišah. V 10. seji je bil pogovor o potepuhih. Sklenilo se je, da take, ki so zreli za odgon (šub), prevzame v rejo dežela. Deželnemu odboru se je naročilo, naj občine podučijo, kako jim je postopati po novi postavi zoper potepuhe. Prihodnje leto ima deželni odbor poročati, ali bi kazalo, zidati na Koroškem lastno prisilno delavnico.

Kaj se je sklenilo zastran žganja, o tem poročamo v dopisu iz Celovca.

Viharna je bila seja dne 17. decembra. Kakor vsako leto, prosili so tudi letos koroški študenti na velikih šolah v Gradcu za podporo. Slovenski poslanec č. g. Einšpielel je rekel, da je vsako leto rad glasoval za to podporo, letos pa ne more, ker so študenti 5. dec. tedaj v adventu in na soboto napravili veselico s plesom. Tem besedam je pritrdil tudi drugi slovenski poslanec g. Muri. Liberalci pa so študente zagovarjali in branili, ter rekli, da to ni nič tacega, če kdo v adventu pleše in raja. Tako govoričenje je predsedalo milost. g. knezoškofu Funderju. Vsi nevoljni so nad liberalci zaropotali, pozneje pa šli iz dvorane in rekli, da ne pridejo več v zbornico. Vsi verni Korošci se veselijo, da so se mil. gosp. knezoškof tako možko potegnili za vero.

Kaj dela politika.

V češkem deželnem zboru je hud prepri med Nemci in Slovani. Nemci nočejo trpeti, da bi imeli Slovani enake pravice z njimi in se hočejo rajši ločiti od Slovanov in češko deželo raztrgati na dvoje. Čehi pa tega ne pustijo, oni hočejo, da ostane dežela cela, kakor od nekdaj, pa da naj imajo Nemci in Slovani enake pravice. Nadškof Schönborn nasvetuje, naj bi se študenti v srednjih (latinskih in realnih) šolah učili obeh jezikov. Slovani se nič ne branijo nemščine, Nemci pa tega kratko malo nočejo slišati, da bi se učili slovensko.

V štajerskem deželnem zboru je govoril konservativni knez Lichtenstein za boljšo postavno zastran odškodnine, ki bi jo imeli dobiti posestniki za škodo, katero jim napravi divjačina. Liberalci, ki hodijo radi na lov in so veliki prijatelji zverine, naredili so tako postavno, da zgubi kmet vso pravico do odškodnine, če se ne oglasi opravi časa ali pa če sadnega drevja ne

ogradi. Taka ograja bi pa včasih več veljala, kakor so mladi divjaki vredni. Sploh je bilo tako napeljano, da kmet odškodnine nič dobil ni. Zoper to je govoril knez Lichtensein in nasvetoval boljše postavo. On je sam veliki grajščak, tembolj je hvale vreden, da se je potegnil za kmeta in za pravico. — Slovenski poslanec Jerman je nasvetoval, naj se sme le tak ženiti, ki se izkaže, da bo mogel družino preživiti. Liberalci pa so zavrgli njegov predlog. Poslanec Raič pa se je potegnil za slovenski poduk na pripravnici in v Ptujskih latinskih šolah.

Tudi v deželnem zboru gornje Avstrije so se katoliški (konservativni) poslanci potegnili za kmete. Oni nasvetujejo to: 1. Proti ameriškemu žitu naj se meje zaprejo, da bo dobilo domače žito boljše ceno; 2. davki naj se kmetu znižajo in sodnije naj delajo boljši kup; 3. skrbi naj se za to, da bo kmet v sili lahko kak denar dobil na posodo in to za male obresti; 4. država naj skrbi, da se kmetije znebijo sedajnih dolgov; 5. naredi naj se postava, da se kmetije ne smejo več drobiti in pod ceno prodajati, da bo sin za očetom dobil celo kmetijo. To je sad take enquete, kakoršno je nasvetoval tudi g. prof. Einšpieler v koroškem deželnem zboru, pa so mu liberalci spodbili besedo.

Srbi in Bolgari zdaj mirujejo, pa ne ve se še, ali se bodo spet vdarili, ali bodo sklenili mir. Ako se na novo klati začnejo, potem nemamo pričakovati nič dobrega. Naš, Rus, Turk, Anglež in morda še drugi bodo posegli vmes in začela se bo velika vojska.

Gospodarske stvari.

Koliko nekatere krave molzejo.

Za Maksimilijanov dvor na Kromeriški grajščini so bili kupili dveletno brejo telico na Švicarskem. Ta telica je imela do leta 1883 tri teleta in njena mlečnost je rastla od teleta do teleta. Množina mleka v letu 1883 je bila naravnost velika. Krava je 7. marca povrgla, došla je zadostivno tele in še povrh so na 20 litrov od nje namolzli. Koliko se je od te krave v preteku 12 mesecev mleka namolzlo, to se je zapisalo in sicer:

mesec januar	211	litrov.
„ februar	12	„
„ mare	505	„
„ april	729	„
„ maj	780	„
„ junij	798	„
„ julij	744	„
„ avgust	690	„
„ september	622	„
„ oktober	515	„
„ november	383	„
„ december	328	„

Vkup: 6317 litrov.

Od 4. februarja do 7. marca je stala krava popolnoma suha, katerega dne je povrgla in tele sesalo, kolikor se mu je poljubilo.

Kmetovalec mora gledati na to, da je živina tudi od dobrega plemena.

„Sl. Gosp.“

Za poduk in kratek čas.

Vojska in orožje starih Slovanov.

Stari Slovani so imenovali vojsko „bran“. Ta beseda nam spričuje, da so bili miroljuben narod, da vojske niso začenjali, ampak se le branili, kedar jih je napadel kak sovražnik. Tudi neko orožje so imeli, kteremu se je reklo „brana“. Podobno je bilo železu pri plugu (oralu). Nemara, da so iz začetka sneli kar zezezo raz pluga in se s tem branili. Poljaki, Rusi in Srbi imenujejo še zdaj puško „bron“.

Beseda „orožje“ pride od roga. Kakor se namreč živina brani z rogom, tako so po rogu imenovali tudi tiste reči, s kterimi so se branili slovanski možje. Mogoče je pa tudi, da so bili ročaji ali držaji pri nožih in sulicah roženi (iz roga), in da so od tod vojno orodje imenovali „orožje“. To orožje pa je bilo različno. „Ščit“ ali „škit“ („štít) je bilo okroglo železo, ki so ga držali v levi roki in stregli (lovili) z njim sovražne „strele“ ali „pušice“. Te „pušice“ so se streljale takrat iz napetih lokov, in ker je ta pušica hitro frčala, imenovali so jo „strela“. Kakšen je bil staroslovanski „meč“, to ni prav znano. Ako sodimo po besedi „metati, mečem, meč“, potem je bil meč nekaj, kar se je metalo. Namesto sedanjih sabelj pa so imeli dolge „nože“. Črnogorci še dandanes imenujejo svoje sablji ali bajonetu podobno orožje „nož“ ali po turško „handžar“. Nekteri so bili oboroženi tudi z dolgimi sulicami, ktere so imenovali „kopje“. Še sam sem videl pod posteljo koroškega kmeta tako sulico.

Ako je bila sila, moralo je vse moštvo na vojsko. Pod orožje so klicali župani. Staroslovanski župani so imeli tedaj veliko oblast. Pod zastavo poklicane može imenovali so „svate“. Cela vojska je bila razdeljena na „županije“, kakor imajo Bolgari zdaj svoje „družine“. Vodnik vsake županije imenoval se je „starejšina“. Iz tega se vidi, da ni bil vselej župan vodnik v vojski; ampak, če je bil župan prestar, izbrali so si drugega vodnika, pa vender iz bolj piletnih možakov, zato so ga imenovali „starejšino“. Pa ta je vodil le moštvo iz ene županije, tedaj morda kakih 500 do 1000 mož. Celu vojno ali armado pa je vodil „vojvoda“ („voj“ ali „boj“ „vodi“.)

Pred vojsko so stari Slovani okrog nosili vojaško bandero, molili in prepevali okoli njega, potem pa ga postavili na mesto, kamor se je bilo svatovo ali vojakom zbrati. Tako v tla zasajeno ali postavljeno bandero so imenovali „stavnico“ ali „zastavo“.

Imeli so pešce in konjike. Boj so začeli z velikim vpitjem, kakor Turki. Kadar so ob vojskinem času prenočevali pod milim nebom, umaknili so se na kak visok kraj, okoli pa postavili straže, in ako je čas dopuščal, utrdili so tak kraj še z nasipi. Tako uzvišeno, zastraženo in utrjeno šotorišče imenovali so „tabor“. Na Slovenskem je več krajev, ki se še zdaj imenujejo „Tabor“, „v Tabrah“ itd. To so za brambo posebno pripravni kraji, kjer so se večkrat zbrali in „utaborili“ slovanski vojščaki. Z zidovjem obdane ali „ograjene“ kraje pa so imenovali „grade“ ali „gradove“.

Hrvati, ki so stanovali pri morji v Istri in po Dalmaciji, bili so zelo izurjeni tudi v vojski na morji, in več sto let so bili strah in groza močnim Rimeem.

Slovani so bili v boju zmirom srčni in hrabri. Njih največa nesreča pa je bila ta, da so bili ločeni na toliko knezov in županov. Skoraj vsak župan je bil kakor kralj v svoji soseski. Ako je prišel sovražnik, sklicali so svate ali vojake le tisti knezi in župani, katerim je pretila nevarnost; bolj oddaljeni pa se za to niso zmenili ali pa še vedeli niso, kaj se godi. Tako je prišel veliki in močni slovanski rod pod oblast tujih narodov.

Smešničar.

Desetnik (korporal): „Kaj boš naredil, če vidiš, da je tvoj tovarš ukradel klobaso?“

Prostak: „Če ne dá meni polovice, zatožil ga bom pri g. stotniku.“

Kaj je novega križem sveta?

Na Koroškem. Katoliško-politično društvo Koroško začelo se je bolj živo razvijati. Zadnjič je zborovalo v nedeljo 13. dec. Slišali smo prav lepe govore o rokodelskih zadrugah, o nedeljskem počitku itd. Gosp. Rupper je prav dobro razkladal, kako mora obrtnik zraven pridobninskega še dohodninski davek plačati, ako ima le 150 gld. čistih dohodkov, uradniki so pa do 600 gld. vseh davkov prosti. Sklenilo se je, prositi koroške državne poslance, naj skušajo odpraviti te krivične davkarske predpise in braniti male obrtnike, katerim se je ravno pred kratkim časom izdatno zopet povišal davek. — K letnemu zboru Vincencijevega društva je prišlo prav lepo število družtvenikov. Računi kažejo bolj prijazno lice, kakor lani ob tem času. Za deško sirotišnico se je nabralo do zdaj 236 gld. — Na Vratih je zgorela neka lesena bajta in v njej dninar Andrej Trink. Tega človeka je metala božjast; tedaj je vrjetno, da ga je vrglo, ko je imel luč v roci; tako se je menda slama vnela, on sam pa si tudi ni mogel pomagati. — Tistega Blaznika, ki je bil že večkrat zaprt in je nazadnje svojega tovarša umoril, oropal in v Krko vrgel, obsodili so na smrt na vislicah. — Jože Brodnik iz Sale pri Svečah, ki se je stepel in ubil fanta Aplena, dobil je pa 2 leti težke ječe. — V Vrbi je umrl dr. Wrann, državni poslanec za Belaški okraj, in je bil slovesno pokopan. Na grobu je prav lepo govoril g. župnik dr. Lutman. — Benediktinski trg v Celovcu bodo priredili za otroško igrališče. — V Celovcu imamo čudne kalendre (pratike). „Celovčanka“ je poročala, da se pust začne že 3. januarja; kazinarji pa bojo plesali že 26. decembra t. l. To so katoličani, da se Bog usmili!

Na Kranjskem. Na Jami pri Mavčičah je neki ptepuh zažgal, ker ga niso hoteli prenočiti. — Bukev je ubila Janeza Kosička v Žužemberku. — V Savi je utonila Marija Perše blizo Krškega. — Pri Vrhniku so našli več rimskih starin. Tam je stalo rimsko mesto Nauportus. —

V dolenskih mestih je voljen za državnega poslanca g. prof. Šuklje.

Na Štajerskem. Občina Št. Jur ob južni železnici je sklenila, odslej pisati vse po slovensko. Ob enem je poslala prošnjo na vodstvo južne železnice, naj se pri postaji v Št. Jurji naredi tudi slovenski napis. — V Brstju za Ptujem obesil se je kmet Kuhar. Vlačil se je zmirom po gostarijah, zato mu gospodarstvo ni šlo od rok. — Utonil je posestnik Jur Ogrinc v Konjicah.

Na Primorskem. Govori se, da v Miramar pri Trstu pride prihodnji mesec svitla cesarica Elizabeta; pozneje pride bojda tudi cesarjevna Stefanija. Visoki gospi ostanete menda delj časa tam. — Umrli so čast. g. Janez Brečelnik, dekan v Hrušici.

Druge avstrijske dežele. Svitli cesar so dali 3000 gld. za ranjene Srbe in Bolgare. — Za cesarskega namestnika v Dalmaciji je imenovan general Cornaro. — Tovarna za puške v Steyru na gornjem Avstrijskem ima zdaj toliko naročil iz različnih držav, da je morala najeti 800 novih delavcev. To je slabo znamenje, ako se kralji in cesarji tako pripravljajo na vojsko.

Drobtince. (Prvi penzionirani zavarovalni agent.) Kakor znano, sklepajo se vsakovrstna zavarovanja navadno po posredovanji agentov. Ti dobivajo od društev za svoje posredovanje primerno upravnino, ne dobivajo navadno nobene služnine, ampak se morajo zadovoljiti z razmernim zaslužkom od pridobljenih zavarovanj. Ako agent neha poslovati za svoje društvo, na pr. zaradi previsoke starosti ali iz katerega koli drugega uzroka, neha tudi daljše izplačilo upravnine ali zaslužka. To je v navadi pri vseh zavarovalnih društvih z jedino izjemo zavarovalne banke „Slavije“ v Pragi, kajti pri tem zavodu, ki je znan po svojih reformah na zavarovalnem polji, imajo agentje po preteku nekoliko let jednako uradnikom pravico do pokojnine. V resnici ima banka „Slavija“ — sicer jeden mlajših zavodov — tudi že svojega prvega upokojenega zastopnika, namreč g. J. Tuchega v Malem Penčiču na Moravskem; ta dobiva iz zastopniške pokojninske zaloge tega zavoda od mesca aprila t. l. počeni, svojej prejšnjij delavnosti primerno pokojnino v znesku 192 gld. 16 kr. na leto. Starček blagoslavlja zato svoj zavod, kateri na pravi človekoljubni način skrbi za svoje sotrudnike. Pokojninska zaloga banke „Slavije“ ima že premoženja 56.000 gld., dasi je od ustanovljenja te zaloge preteklo stoprav pet let. Konečno je še omeniti, da je upokojenemu zastopniku, ako še more preskrbovati zastopniški posel — kolikor mu dopušča starost — poleg pokojnine zagotovljena tudi upravnina. To človekoljubno napravo naj bi posnemala tudi druga zavarovalna društva.

* (Napredek ameriškanskega svilnega tkanja.) Ze dalje časa peša po evropskih državah tkanje svile. V Basileji je bilo pred 10 leti 24 svilnih tkalnic, danes jih je le 10 in še te nič kaj ne cvetó. V teh okoljščinah je več kupčijskih hiš v Švici mislilo na to, da bi svojo obrt prenesli v Ameriko, ker se tam več svile porabi, kakor v Evropi. Tako je n. pr. g. Schwarzenbach-Lantis iz Züricha otvoril pred dvema letoma tkalnico za svilo v Union-Hille v državi New-York,

sedaj jo je povečkal. Tudi Bodmer in Huerliman v Zürichu mislita otvoriti v zedinjenih državah tovarno. Le počakati je treba, kaj bode storil ameriški kongres kar se tiče colnine na svilo. Sedaj je colnine 50 odstotkov, ako se ne zniža, imenovani firmi hočete osnovati tkanje svile v veliki meri.

* (Kedar gori), je včasih težko konja spraviti iz hleva. Priporoča se, osedlati ali okomatiti jih, ker potem ubogajo.

Listnica vredništva.

Po leti je prinesel neki mož iz zgornje rožne doline 4 gld. našemu vredniku, naj bi zapisal 8 ljudi v mešno družbo za zidanje nove cerkve v Genovi. Ni pa vedel povedati, kako se teh osem oseb piše in imenuje. Naš vrednik mu toraj reče: „Pustite denar tukaj, potem pa z dopisnico naznanite teh osem imen.“ Preteklo je precej časa, pa dopisnice ni bilo od nikoder. Potem smo naznanili v „Miru“, naj se tisti človek pri nas oglasi: pa ga do zdaj še ni bilo. Opominjamo toraj še enkrat tiste osebe, ki so denar zložile, naj se oglašijo, kajti mi jih ne moremo upisati, dokler ne vemo njih imen.

O občinski volitvi v Šmarjeti (Važenberku) pri Velikovu smo prejeli že mnogo dopisov. Eni se potegujejo za g. Šturma v Trušnjah, drugi ga pa spet v nič devajo. Nam se zdi, da je bilo o tej reči že dosti pisarije v „Miru“, zato ne bomo sprejemali več dopisov o tej starej godli. Če hočejo Šmarječani, da bi „Mir“ hvalil njih volitev, morajo izvoliti takega župana in take svetovalce, da bojo prvič dobri kristjani, drugič zvesti Slovenci in tretjič zvesti Avstrijanci. Gotovo se najdejo v Važenberški občini tudi taki možje; če jih niste volili, potem ste sami krivi, ako vam pojde kaj narobe.

Celovškimi naročnikom naznanjamo, da se jim bo odslej list donal na dom. Ker moramo pa raznašalca plačati, prosimo naj se dodá naročnini še 24 kr. za doposiljatev. Raznašalec je tudi pooblaščen, pobirati naročnino.

Zvonove lijejo **Janez Dencelnovi sinovi** v Mariboru, kakoršno težo in kakoršen glas kdo želi. Dencelnovi zvonovi so od nekdaj na dobrem glasu.

Zahvala. Mi smo za našo cerkev pustili uliti tri zvonove pri Dencelnovih sinovih v Mariboru na Štajerskem. Zvonovi so lepo uliti, imajo lepo obliko in opravo, in prav lep, veličasten glas. Iz prijaznega hriba v Lipi prepevajo čast Bogu, pa tudi čast poštenega mojstra Dencelna, kterega z dobro vestjo priporočamo cerkvenim predstojnikom po Koroškem.

Cerkveno predstojništvo v Lipi pri Vrbi 11. novembra 1884. Janez Marinič, župnik; Primož Košat, Anton Kovačič, cerkvena ključarja.

Izobražen mož, 30 let star, slovenščine zmožen, bi prevzel posel občinskega tajnika ali kako drugo primerno službo. Imé se izvé pri vredništvu „Mira“.

Služba cerkovnika in organista, ki bi znal mladino podučevati tudi v petji, oddá se nekje na Koroškem. Išče se mož srednje moške starosti. Dohodki so še precej lepi. Več pové vredništvo „Mira“.

Pravo dolensko vino se pije v Celovcu v gostilnici pri „Fortuni“ v Frölichovih ulicah blizo trgovca Merlina. Ravno kar je došlo letošnje novo vino, prav sladko. Slovenci najrajši zahajajo v to gostilno.

France Blaznik, slikar v Celovcu (šolske ulice 17) se priporoča č. duhovščini za napravo novih oltarnih slik, križevih potov, Božjih grobov in tudi freško-malarij na zid. Tudi popravlja stare podobe; nareja slikarije v kapelicah, na križih, hišah itd. Vse po najnižji ceni.

Ana Emer, kupčevalka z lesenim in pletenim blagom, igračami itd. do zdaj na sadnem trgu v Celovcu naznanja: Ker se hiša na sadnem trgu predeluje, morala sem se preseliti v Burggasse št. 2., nasproti klobučarju Bergerju. Prosim sl. občinstvo, naj mi v novi prodajalnici ohrani staro zaupanje.

Loterijske srečke od 19. decembra.

Line	34	42	15	16	21
Trst	81	60	64	82	19

Tržna cena v Celovcu.

Ime blaga	na birne		na hektolitre	
	gld.	kr.	gld.	kr.
pšenica	5	20	6	50
rž	4	40	5	50
ječmen	3	80	4	75
oves	2	20	2	75
hejda	3	—	3	75
turšica	3	20	4	—
pšeno	—	—	—	—
proso	—	—	—	—
grah	5	20	6	—
leča	—	—	—	—
fižol	5	40	7	50
krompir	1	—	1	30
			na kilo	
			gld.	kr.
goveje meso			—	58
telečje meso			—	64
svinjsko meso			—	62
koštrunovo			—	44
maslo			1	—
puter			—	94
prekajen špeh			—	70
fríšen špeh			—	56
mast			—	60
100 kil sena			2	40
100 kil slame			1	80
100 kil deteljnega semena			43	—

Današnji list ima prilogo: Vabilo na naročbo „Slovana“.